



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci
žalobce: **M. S.**

státní příslušnost Pákistánská islámská republika
t. č. pobytém Pobytové středisko Havířov
Na Kopci 5, 735 64 Havířov – Dolní Suchá
zastoupen Mgr. Alicí Jeziorskou, advokátkou,
sídlem Svornosti 86/2, 736 01 Havířov

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2023, č. j. OAM-340/LE-BA07-HA13-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovené zástupkyně žalobce Mgr. Alice Jeziorské, advokátky, se určuje částkou ve výši 4 114 Kč a bude jí vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející průběh řízení

1. Žalobce napadl žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2023, č. j. OAM-340/LE-BA07-HA13-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Dne 15. 3. 2023 sepsalo Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy se žalobcem protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-94864-12/ČJ-2023-000022-MIG. V něm žalobce uvedl, že díky převaděčům přicestoval do Schengenského prostoru na začátku února 2023. Do České republiky přicestoval kamionem z Rumunska. V Praze zakoupil spolu s kamarády jízdenky do Itálie. K dotazu policie, zda se žalobce hlásil k pobytu v České republice žalobce sdělil, že „*nikde nebydlím a nikde jsem se nehlásil. Není proč přece*“. Sdělil, že o azyl nikde nežádal, míří do Itálie. Uvedl, že doma v Pákistánu má manželku, dvě děti, rodiče a sourozence. Je s nimi v kontaktu, naposledy s nimi mluvil předchozí den. Policie se žalobce ptala, zda je mu známa nějaká překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestovat z území České republiky. Žalovaný odpověděl: „*Nevím o žádné překážce. Můžu odjet. Sice je to v naší zemi komplikované, není to tam ideální, ale když se vrátím, tak by se nemělo nic stát*“. Policie dále zjišťovala, zda žalobci v případě návratu do Pákistánu hrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest nebo jiné závažné nebezpečí. Žalobce sdělil: „*Nehrozí. Mám tam všechno v pořádku, jen je tam ta životní úroveň špatná a není snadné tam žít. Proto jsem odjel, abych zabezpečil rodinu a měl jsem v plánu, že by rodina přijela za nějakou dobu za mnou*“. Doplnil, že „*když to bude potřeba, vycestuji dobrovolně, ale chtěl bych jet s kamarády do té Itálie*“. Při výslechu překládal dotazy policie tlumočnick Ing. Z. R., žalobce sdělil, že všemu rozuměl, nic nechtěl doplnit. Vlastnoručně podepsal jak poučení, tak vlastní protokol.
3. Rozhodnutím ze dne 16. 3. 2023, č. j. KRPA-94864-17/ČJ-2023-000022-MIG, policie žalobce zajistila. Rozhodnutím ze dne 16. 3. 2023, č. j. KRPA-94864-25/ČJ-2023-000022-MIG, policie rozhodla, že se žalobci ukládá správní vyhoštění a stanovila dobu jeden rok, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.
4. Dne 23. 3. 2023 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 4. 2023 mj. uvedl, že 16. 9. 2022 letecky vycestoval z Pákistánu do Turecka na turistické vízum. V Turecku zůstal 45 dní, následně se přesunul do Bulharska, kde byl jeden měsíc a do Rumunska, kde zůstal tři měsíce. Z Rumunska vycestoval v nákladní prostoru kamionu, cílem jeho cesty byla Itálie. Sdělil, že měl politické problémy ve vlasti, pákistánská armáda jej hledala. Byl členem politické strany PTI od roku 2018, vykonával pro tuto stranu sociální práce, a proto jej armáda hledala. Dne 2. 9. 2022 u něj doma armáda provedla razii. Žalobce nebyl doma, byl v práci. Od tohoto dne musel do 14 dnů opustit Pákistán. Odcestoval s cestovním dokladem, vyřídil si turecké turistické vízum na jeden měsíc. Ve vlasti je hledán armádou, protože byl aktivní na sociálních sítích proti současné vládě, zatykač na něj nebyl vydán. Armáda však zatkla i několik lidí, na něž nebyl vydán zatykač. Na otázku, jak mohl legálně i s pasem vycestovat

letecky z Pákistánu a projít pasovou kontrolou, uvedl, že riskoval, mohl být zadržen. Sdělil, že v Pákistánu neexistuje žádná centrální evidence, která by sdružovala osoby, kterým byl vydán zákaz vycestování. K dotazu, proč skutečnosti o politických hrozbách neuvedl již do protokolu ze dne 15. 3. 2023 sdělil, že „oni se mě neptali na takové věci“. Žalovaný dále zjišťoval, proč žalobce nezmínil tyto hrozby poté, co se jej policie ptala, zda mu hrozí v případě návratu do vlasti nějaké nebezpečí. Žalobce odpověděl, že „oni to všechno připravili, ale když jsem jim to řekl, tak to už policie nenapsala“. K dotazu, proč nic nenamítal, odpověděl, že říkal, že chce požádat o azyl. „Oni mi řekli, že to mohu až potom. Ten policista mi až potom řekl, že se mě na to předtím zapomněl zeptat a jenom tam něco napsal a že to poté budu moci říct v interview“. Sdělil, že je možné, že o politických problémech nehovořil, protože byl ve stresu. Bylo tam hodně cizinců, tak možná tento problém vynechal.

5. Dne 22. 9. 2023 se uskutečnil doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Během něj žalobce m. j. doplnil, že na policii se nezmínil o politických problémech, protože se jej na to nikdo neptal nebo se možná zeptali, ale on to nepochopil. Žalovaný žalobci sdělil, že během pohovoru se jej policie ptala, jestli mu v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí, na což odpověděl, že by se nemělo nic stát a že mu nic nehrozí, že má vše v pořádku a následně zmínil ekonomické obtíže. O politických obavách, mučení či hrozbě smrti se ani nezmínil. Na to žalobce odvětil, že toto neříkal. K dotazu žalovaného, zda si tedy policie nebo tlumočník vymýšleli, sdělil, že to netvrdí. Doplnil, že o ekonomických důvodech nemluvil a o politických důvodech chtěl hovořit až v azylovém řízení. K dotazu, zda tedy popírá, že mluvil o ekonomických obtížích během pohovoru na policii, uvedl, že si to nepamatuje.
6. Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu. V odůvodnění vysvětlil, že tvrzeným důvodem k podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce byla obava z jednání armády a tajné služby, neboť se žalobce jako člen politické strany PTI účastnil protivládní demonstrace. Žalovaný vysvětlil, že azylový příběh žalobce obsahuje celou řadu rozporů, které žalobce nebyl schopen uspokojivým způsobem objasnit. Měl za to, že zcela zásadní je žalobcova neschopnost vysvětlit, proč o politických obtížích, kvůli nimž měl opustit vlast a požádat v České republice o mezinárodní ochranu, hovořil až v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ačkoli tato skutečnost mu byla známa již v době, kdy vypovídal na policii. Žalobce v průběhu řízení o mezinárodní ochraně uváděl, že mu jde ve vlasti o život; s ohledem na takto závažnou hrozbu ve vlasti se jeví nevěrohodné jeho vyjádření, že při výslechu na policii na politické potíže zapomněl. Nevěrohodně vyznívá i žalobcovo vyjádření, že policie neuvedla do protokolu vše, co sdělil. Žalobce byl v závěru své výpovědi před policií tázán, zda žádá o doplnění výpovědi a chce uvést nějaké další skutečnosti, což nepožadoval. Na závěr policejního výslechu uvedl, že rozuměl všem kladeným otázkám. Z uvedeného dle žalovaného vyplývalo, že měl žalobce dostatečný prostor k tomu, aby uvedl, vše, co uzná za vhodné; pokud tak neučinil, bylo to jeho rozhodnutím. Žalovaný dospěl k závěru, že konzistence žalobcovy výpovědi je s ohledem na jím uváděné skutečnosti zásadně narušena v takové míře, že zasahuje celkovou věrohodnost azylového příběhu. Pokud je žalobce skutečně členem PTI, jak tvrdí, pak by žalovaný očekával, že tuto zásadní skutečnost uvede na policii, což se nestalo. Následné žalobcovo prozření v řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy si náhle vzpomněl na své politické obtíže ve vlasti, o kterých se však na policii zapomněl zmínit, žalovaného utvrdilo v tom, že azylový příběh nepředstavuje věrohodně, ale účelově, s cílem vyvolat v žalovaném

domněnku o azylově relevantních důvodech. V důsledku absence věrohodnosti výpovědi žalobce neprokázal, že mu v zemi původu hrozí pronásledování.

II. Žaloba

7. Žalobce uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal z důvodu obav z jednání armády a tajné služby v Pákistánu. V případě návratu do vlasti se obává mučení či dokonce smrti.
8. Zopakoval skutečnosti, které uváděl již v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy že je členem strany PTI, hledá jej v zemi původu armáda, která v místě jeho bydliště provedla i razii. V zemi původu byl zadržen, aby nemohl jít na pochod do Islámábádu. Zadržení a mučení kolegové ze strany PTI mu sdělili, že se pákistánské orgány dotazovaly i na něj. Před odcestováním z vlasti došlo ke zmizení žalobcova přítele ze strany PTI a druhý kamarád měl autonehodu za neobvyklých okolností. Z uvedených skutečností dospěl žalobce k závěru, že mu hrozí ve vlasti nebezpečí.
9. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je čistě formální, stručné, nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze zlehčoval důvody, pro které žalobce požádal o mezinárodní ochranu a hledal rozpory v tvrzeních žalobce v nejmenších nerelevantních detailech, aby zpochybnil jeho věrohodnost. Žalovaný považoval tvrzení žalobce za účelová a nepodložená, aniž by se zabýval detailnějším zkoumáním těchto tvrzení.
10. Žalovaný shledal rozpory v tvrzení žalobce ohledně (ne)existence pákistánské centrální evidence osob se zákazem vycestování. Žalobce má však za to, že po něm jakožto běžném občanovi nelze požadovat podrobné znalosti fungování a existence podobné státní evidence. Případné uvedení nepřesností ohledně této otázky nemůže být hodnoceno k tíži žalobce a vést k neudělení mezinárodní ochrany. Tato skutečnost sama o sobě není relevantní otázkou pro posouzení, zda byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný však tím, že připouští existenci seznamu osob zapojených do protistátní činnosti potvrzuje vážnou hrozbu a omezování práv osob nesouhlasících s vládním režimem v Pákistánu.
11. Žalobce dále brojlil proti tvrzení žalovaného, že nedokázal věrohodně vysvětlit, proč o politických obtížích ve vlasti hovořil až v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce měl za to, že je to právě řízení o udělení mezinárodní ochrany a s touto žádostí související pohovor, v jehož rámci je potřeba zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V průběhu řízení jej žalovaný poučoval, že povinnost uvádět úplné a pravdivé informace, a proto žalobce uvedl vše, co jej týká, včetně hrozby pronásledování ze strany státních složek, ať už jde o armádu, vojáky či policisty. V napadeném rozhodnutí mu žalovaný kladl k tíži, že uvedl tyto informace až v řízení o udělení mezinárodní ochrany, čímž byl žalobce neoprávněně zkrácen na svých právech.
12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2006, č. j. 3 Azs 422/2004, týkající se účasti na jedné demonstraci. Proti tomu se žalobce ohradil, jelikož se v jeho případě *„nejednalo o ojedinělý krok ani jednu tvrzenou účast na demonstraci, když byl členem strany PTI, pro kterou roky pracoval“*.
13. Žalobce dále brojlil proti tomu, že žalovaný nepoužil pro potřeby správního řízení fotografie, které mu žalobce předložil. Ty prokazovaly členství žalobce ve straně PTI a i další tvrzené

skutečnosti. Jednání žalovaného bylo v rozporu s povinností zohlednit všechny žalobcem uvedené skutečnosti a zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

14. Žalobce ve správním řízení prokázal opodstatněnou obavu z pronásledování a hrozby mučení, byly tak naplněny podmínky pro udělení azylu. I kdyby žalovaný dospěl k závěru, že tomu tak není, měl návrh žalobce posoudit dle § 14 zákona o azylu, což neučinil. V této souvislosti pouze na straně 11 napadeného rozhodnutí konstatoval, že nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod. Takovéto odůvodnění je nedostatečné a pro tuto vadu je třeba napadené rozhodnutí zrušit. Žalobce měl za to, že naplňuje nejen podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, ale taktéž pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě sdělil, že i kdyby připustil, že žalobce je členem politické strany PTI, nic by to nezměnilo na skutečnosti, že o svých politických obtížích ve vlasti žalobce hovořil až v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ačkoli mu tato skutečnost byla známa již v době, kdy vypovídal na policii. Pro rozhodování žalovaného je zásadní výpověď žadatele o azyl, ze které se při posuzování azylového příběhu vychází. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že jím předestřené skutečnosti vykazují značné rozpory, jeho prohlášení nejsou souvislá, hodnověrná; v celkovém kontextu lze uzavřít, že žalobce neprokázal pronásledování či obavu z vážné újmy. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že je založeno na nesplnění podmínek dle čl. 4 odst. 5 písm. c), d), a e) kvalifikační směrnice. Žalovaný odkázal na strany 5-10 napadeného rozhodnutí a na jednotlivé pasáže, které nevěrohodnost azylového příběhu dokládají.
16. Navrhoval, aby krajský soud z uvedených důvodů žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“, ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
18. Žaloba **není důvodná**.
19. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by musel rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit. Krajský soud považuje napadené rozhodnutí za velmi nepřehledné, mnohdy zabývající se otázkami, které v konkrétním případě nemusely být řešeny či věc spíše komplikují. Přesto ale nosné úvahy jsou z jeho odůvodnění zjištělné a je možné pochopit, z jakých důvodů žalovaný žalobci nevyhověl. Krajský soud tak napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným a mohl posoudit jeho zákonnost.
20. Podstatou posuzované věci je věrohodnost výpovědi žalobce. Touto otázkou se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs 30/2023-24, který vyslovil následující úvahy, ze kterých krajský soud plně vycházel.

21. Dokazování v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany má svoje specifika. Podle § 49a odst. 1 zákona o azylu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen v průběhu řízení poskytovat ministerstvu nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Mezi podklady pro vydání rozhodnutí patří dle § 23c zákona o azylu především žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, protokol o pohovoru a přesné a aktuální informace z různých zdrojů o zemi původu.
22. Pokud jde o důkazní povinnost žadatele o mezinárodní ochranu, obecně platí, že není jeho povinností, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď; je naopak povinností žalovaného, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57).
23. To koresponduje s čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Podle něj nevyžadují tvrzení žadatele důkazy, pokud:
- a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil;
 - b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí;
 - c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele;
 - d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možném čase, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil;
 - e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele.
24. Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 2. 12. 2014 ve věci C-148/13 až C-150/13 dovodil, že pokud nejsou splněny všechny podmínky vyjmenované v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, může tvrzení žadatele vyžadovat důkazy. Podmínky vymezené v uvedeném článku tak musí být splněny kumulativně.
25. Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, vyplývá, že *„žadatele stíhá břemeno tvrzení, které je dále doplněno i důkazním břemenem, které je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Ten je taktéž povinen k důvodům uvedeným v žádosti o mezinárodní ochranu zajistit maximální možné množství důkazů.“* Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58, se podává, že *„stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby“*. V rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, NSS vyslovil názor, že *„[j]edním ze znaků azylového řízení je důkazní nouze na straně žadatele, který běžně nemá k dispozici dostatečné podklady k tomu, aby zcela prokázal svůj azylový příběh. Věrohodná výpověď žadatele je proto dostatečným důkazním prostředkem, kterým žadatel prokazuje pronásledování vlastní osoby. Pokud má správní orgán ohledně předestřenému příběhu pochybnosti, je na něm, aby shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují.“* Z těchto judikatorních závěrů vyplývá, že správní

orgán musí v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu unést důkazní břemeno týkající se informací o zemi původu žadatele, přičemž tyto informace musí splňovat vysoký standard objektivitu a průkaznosti. Věrohodnost výpovědi žadatele je pak posuzována mimo jiné ve světle těchto informací. Je potom na správním orgánu, aby v případě pochybností prokázal, že žadatelem poskytnutá výpověď není stran věrohodnosti dostatečná.

26. V rozsudku ze dne 29. 7. 2015, č. j. 4 Azs 114/2015-27, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Pokud se žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet. Na posuzování věrohodnosti dílčích tvrzení žadatele se vztahuje standard přiměřené pravděpodobnosti. Žalovaný tedy může zcela vyloučit z posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly – neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo. Jiná situace nastává, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; pouze v tomto případě může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008–70, č. 1749/2009 Sb. NSS, a další tam citovanou judikaturu).*“
27. Významem věrohodnosti výpovědi žadatele v azylovém řízení se Nejvyšší správní soud zabýval v mnohých svých rozhodnutích. V rozsudku ze dne 13. 6. 2016, č. j. 1 Azs 111/2016-32, uvedl, že „*pokud je byt' jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, správní orgán nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu.*“ V rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Azs 14/2013-32, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že posouzení věrohodnosti žadatelovy výpovědi se musí řídit zásadou „*benefit of doubt*“, tj. „*v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu*“.
28. Žalobcovu věrohodnost je zapotřebí s ohledem na okolnosti daného řízení testovat především z hledisek uvedených v čl. 4 odst. 5 písm. c) a e) kvalifikační směrnice.
29. Výkladem čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice a vymezením kritérií posuzování věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu se zabývá příručka EASO (Evropského azylového podpůrného úřadu) Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System z roku 2018 (dále jen „příručka“). Mezi základní kritéria posuzování věrohodnosti výpovědi žadatele patří její vnitřní konzistence, vnější konzistence, dostatečná podrobnost a plausibilita. Pomocným (doplňkovým) kritériem je způsob vystupování žadatele (tedy ty aspekty výpovědi, které se netýkají jejího obsahu).
30. Výpověď je vnitřně konzistentní, pokud žadatel svůj základní příběh podává shodně po celou dobu řízení, a to přestože některé jeho aspekty jsou nejisté či vzbuzující otázky. To platí pouze za předpokladu, že tyto drobné nepřesnosti či „pozoruhodnosti“ nepodřývají věrohodnost žádosti jako takové. Při posuzování všeobecné věrohodnosti žadatele nelze očekávat, že bude po celou dobu řízení uvádět naprosto totožné časové a dějové aspekty svého příběhu. Po žadateli nelze požadovat, aby si zcela přesně po celou dobu vybavil časy, data a okolnosti. Tato jistá benevolence ve vztahu k líčení azylového příběhu má ovšem své meze. Problém nastává v okamžiku, kdy žadatel podává informace způsobem, který zavdává důvod závažně pochybovat o pravdivosti líčení událostí. V této situaci musí žadatel poskytnout uspokojivé vysvětlení rozporů v jeho výpovědi. Závažné pochybnosti o věrohodnosti zakládá též to, že žadatel uvede určité skutečnosti až s časovým

odstupem, ledaže je schopen tuto okolnost vysvětlit. Je třeba poukázat na to, že vyřazení určitých skutečností z azylového příběhu z důvodu nekonzistence výpovědi neznamená, že tím je automaticky zpochybněn základ celého příběhu. Dále je nezbytné zdůraznit, že konzistence výpovědi není nutně indikátorem věrohodnosti, neboť to může v některých případech být známkou toho, že nepoctivý žadatel se svůj příběh „dobře naučil“. Výpověď žadatele je zapotřebí konfrontovat s listinnými důkazy, které předložil na podporu svých tvrzení.

31. O vnější konzistenci výpovědi jde tehdy, pokud příběh (tvrzení) je v souladu s všeobecnými informacemi, zprávami o zemi původu, informacemi poskytnutými třetími osobami (např. rodinnými příslušníky), lékařskými zprávami atd.
32. Pokud jde o detailnost příběhu, lze obecně legitimně vyžadovat, aby žadatelova výpověď byla dostatečně podrobná ohledně stěžejních okolností příběhu. Přitom je nicméně třeba zohlednit řadu individuálních okolností, které mohou způsobit, že žadatel není schopen uvést požadované podrobnosti (vzdělání, psychický stav, sociokulturní faktory, zranitelnost atd.).
33. Plausibilita výpovědi souvisí s pravděpodobností či uvěřitelností tvrzených skutečností. Vychází z toho, co lze považovat za očekávatelný, uvěřitelný, pravděpodobný běh událostí. Hodnocení tohoto aspektu může být ovlivněno kulturou, jazykem a tradicemi. Závěr o nevěrohodnosti žadatele by neměl být založen na domněnkách či spekulacích. Plausibilita výpovědi se částečně překrývá s vnitřní i vnější konzistencí výpovědi. Je potřeba ji posuzovat s ohledem na žadatelovo zázemí, vzdělání, pohlaví a kulturu.
34. Optikou shora uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu krajský soud posoudil zákonnost napadeného rozhodnutí. V něm žalovaný dospěl k závěru, že je žalobce v relevantních otázkách pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nevěrohodný. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovil, že azylový příběh žalobce obsahuje celou řadu rozporů, které žalobce nebyl schopen uspokojivým způsobem objasnit. Za zcela zásadní považoval žalobcovu neschopnost vysvětlit, proč o politických obtížích, kvůli nimž měl opustit vlast a požádat v České republice o mezinárodní ochranu, hovořil až v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ačkoli tato skutečnost mu byla známa již v době, kdy vypovídal na policii.
35. Krajský soud se zabýval podklady pro rozhodnutí ve správním spisu a zjistil, že žalobce do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 15. 3. 2023 vypovídal obsáhle a z ničeho se nepodává, že by otázkám nerozuměl či neměl dostatek prostoru se vyjádřit. Popis skutkového příběhu žalobce a konkrétní odpovědi na otázky policie jsou obsaženy na čtyřech stranách protokolu. Odpovědi žalobce nejsou jednoslovné, ale v rozvitých větách s detaily, které odlišují výpověď žalobce od jiných obdobných výpovědí. Žalobce popisoval např. takové podrobnosti, jako že se po příjezdu do České republiky přesunoval „taxíkem Bolt“, který jej a kamarády z Indie za 120 eur převezl do Prahy na nádraží.
36. Policie se žalobce během výsledku výslovně ptala, zda existuje překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestovat z území České republiky. Na tuto otázku reagoval žalobce konkrétní odpovědí, uvedl: „nevím o žádné překážce. Můžu odjet. Sice je to v naší zemi komplikované, není to tam ideální, ale když se vrátím, tak by se nemělo nic stát“. Policie dále zjišťovala, zda žalobci v případě návratu do Pákistánu hrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest nebo jiné závažné nebezpečí. Žalobce sdělil: „Nehrozí. Mám

tam všechno v pořádku, jen je tam ta životní úroveň špatná a není snadné tam žít. Proto jsem odjel, abych zabezpečil rodinu a měl jsem v plánu, že by rodina přijela za nějakou dobu za mnou“. Doplnil, že „*když to bude potřeba, vycestuji dobrovolně, ale chtěl bych jet s kamarády do té Itálie*“. Uvedené odpovědi na otázky policie nevypovídají o tom, že by žalobce otázkám nerozuměl nebo že by byl tak rozrušen, že nebyl schopen popsat nebezpečí, které mu hrozí ve vlasti. Žalobce popsal způsob, jakým se dostal do České republiky, na třinácti řádcích protokolu, neomezil se na kusé odpovědi dotazů policie. Celý výslech byl tlumočen, žalobce uvedl, že nechce do protokolu nic doplnit a stvrdil svým podpisem, že rozuměl všem kladeným otázkám. V protokolu se nenachází žádné tvrzení, které by alespoň v hrubých rysech naznačovalo případného ohrožení ve vlasti.

37. Teprve v řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce svůj azylový příběh zcela – bez jakékoli návaznosti na skutečnosti uvedené v policejním výslechu – změnil. Změna je to tak podstatná, že nelze shledat žádné paralely mezi výslechem žalobce před policií a následnými vyjádřeními v rámci azylového řízení. Žalobce byl na tyto rozpory několikrát upozorněn a při doplňujících dotazech na tento nesoulad uvedl, že si již nepamatuje, co při policejním výslechu vypověděl. K tomu krajský soud sděluje, že výslech u policie se uskutečnil dne 15. 3. 2023, pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu 5. 4. 2023. Žalobce se tedy vyjadřoval v azylovém řízení toliko tři týdny po výslechu na policii; nejednalo se o zásadní časový odstup, který by nevybavení si tak zásadních otázek jako je důvod odchodu z vlasti mohlo případně ospravedlňovat. Krajský soud s ohledem na krátkou dobu mezi výpověďmi neshledává věrohodným ani to, že by si žalobce ani okrajově nepamatoval, jaké důvody odchodu z vlasti zmínil („*proto jsem odjel, abych zabezpečil rodinu a měl jsem v plánu, že by rodina přijela za nějakou dobu za mnou*“). Žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany taktéž tvrdil, že se jej na politické problémy při policejním výslechu nikdo neptal, nebo že dotaz nepochopil. Jak již krajský soud uvedl shora, dotazy policie na případné nebezpečí či překážky návratu byly určité, z odpovědí žalobce se nepodává, že by otázkám nerozuměl, jeho odpovědi byly rozvité a konkrétní.
38. V žalobě žalobce rozpory ve výpovědích vysvětloval tím, že byl teprve v řízení o udělení mezinárodní ochrany poučen, aby uváděl pravdivé informace a nic nezamlčoval, proto teprve v azylovém řízení vyslovil obavy z politického pronásledování. S tímto tvrzením krajský soud nesouhlasí. Žalobce byl o svých právech a povinnostech řádně poučen i při policejním výslechu dne 15. 3. 2023, jak vyplývá z protokolu na č. 1. 32 správního spisu. V poučení bylo mimo jiné uvedeno, že účastník řízení musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Při výslechu se nacházel tlumočník a žalobce poučení vlastnoručně podepsal. Krajský soud tak shledal, že uvedené argumenty vysvětlující změnu výpovědí žalobce neobstojí.
39. Krajský soud tak ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že výpověď žalobce není vnitřně konzistentní, protože žalobce svůj základní příběh nepodával shodně po celou dobu řízení. V jeho výpovědích existují tak zásadní rozpory, že podřývají věrohodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na základě zpráv OAMP nevyloučil, že k žalobcem tvrzeným politickým obtížím v Pákistánu nemůže dojít. Žalobce však v posuzované věci neprokázal s ohledem na vnitřní nekonzistentnost jeho výpovědi, že se jej tyto obtíže skutečně týkají. Krajský soud má tak za to, že žalobce nesplnil podmínky c) a e) čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice. Krajský soud tak shledal, že by bylo nadbytečné, aby žalovaný měl povinnost podrobněji odůvodnit nesplnění podmínek pro udělení azylu či doplňkové ochrany nebo prováděl rozsáhlejší dokazování, jelikož by to nemohlo nic

změnit na závěru
jeho výpovědi.

o nevěrohodnosti žalobce z důvodu vnitřní nekonzistence

40. Krajský soud pro úplnost uvádí, že se shoduje s žalobcem, že některé rozpory uváděné žalovaným v napadeném rozhodnutí jsou marginální a nemohly by samy o sobě (v případě jinak souladných výpovědí) obstát jako důvod svědčící o jeho nevěrohodnosti. To, že si žalobce není vědom existence seznamu osob, které nemohou ze země vycestovat, či že jednou uvedl, že pobýval u známých (přičemž v rámci stejného protokolu ze dne 5. 4. 2023 popsal, že se nacházel u tety a toto potvrdil i do protokolu ze dne 22. 9. 2023), není rozporem, na kterém by bylo možné postavit úvahu o žalobcově nevěrohodnosti. Tak tomu však v posuzované věci nebylo; pro žalovaného bylo zásadní, že žalobce měnil po vstupu do České republiky své výpovědi v jejich úplném základu. Nejednalo se tak, jak tvrdí žalobce, o „nejmenší nerelevantní detaily“.
41. Krajský soud se taktéž neshoduje s námitkou, že žalovaný nezohlednil předložené důkazy. K fotografiím, které žalobce předložil v rámci správního řízení, se žalovaný vyslovil v posledním odstavci strany 8 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vysvětlil, že fotografie z protivládní demonstrace konané v roce 2023 v Lahore (tedy již po odjezdu žalobce z vlasti) mají pouze obecný charakter. Fotografie zachycující žalobce s politiky strany PTI mají prokazovat spojitost s touto stranou. Vysvětlil, že další fotografie by nic nezměnily na skutečnosti, že žalobce o svých politických potížích hovořil až v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ačkoli mu tato skutečnost měla být známa již v době, kdy vypovídal na policii, proto tyto důkazy v řízení neužil. Krajský soud má za to, že žalobce vyslovil přezkoumatelnou a racionální úvahu, proč se předloženými důkazy nezabýval. Námitka žalobce tak není důvodná.
42. Krajský soud doplňuje, že možností udělení humanitárního azylu se žalovaný zabýval na straně 11 napadeného rozhodnutí, u doplňkové ochrany tak učinil na straně 12 napadeného rozhodnutí. Je třeba zdůraznit, že svou argumentaci postavil žalovaný především na tom, že žalobcem „*prezentované obavy neshledal s ohledem na očividnou nevěrohodnost jeho výpovědi oprávněnými a odůvodněnými*“ (strana 13 napadeného rozhodnutí). To bylo nosným důvodem, na jehož základě žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu, stručné posouzení dalších otázek tak není vadou, která by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.
43. K odkazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2006, č. j. 3 Azs 422/2004, týkající se účasti na jedné demonstraci, krajský soud uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení zmiňoval konkrétní skutečnosti týkající se toliko demonstrace v Islámábádu ze dne 25. 5. 2022. K dalším demonstracím žalobce neuvedl žádné konkrétní informace, data, místa, či alespoň popis, ze kterého by se dalo odvodit, že se jednalo o skutečnou demonstraci. Žalobce se omezil na obecné tvrzení, že se nejednalo o ojedinělý krok a jednu demonstraci, což se ale z tvrzení ve správním řízení a předložených podkladů nepodává. Žalovaný za této situace nepochybil, pokud na podporu svých tvrzení užil shora specifikovaný rozsudek.
44. Krajský soud uzavírá, že v souladu se žalovaným shledal výpověď žalobce vnitřně nekonzistentní a žalovaný nepochybil, pokud žalobci neudělil mezinárodní ochranu.

V. Závěr a náklady řízení

45. Krajský soud s ohledem na výše uvedené tak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýká, a neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
46. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 –47).
47. Žalobci byla ustanovena k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupkyně z řad advokátů Mgr. Alice Jeziorská, jejíž odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud zástupkyni žalobce přiznal odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) ve výši 3 100 Kč, dle obsahu spisového materiálu, a to za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále soud přiznal zástupkyni žalobce paušální náhradu hotových výdajů na jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů navýšena o DPH v zákonné výši celkem činí 4 114 Kč a bude zástupkyni žalobce vyplacena z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 13. března 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně